

Žil byl jeden ptáček, kterému říkali Kose Bose.
Rostl, rostl, až z něj vyrostl kos – vlastně kosice.

Jednoho dne se Kose Bose velmi zaradovala, protože do hnízda snesla svá první vajíčka.

„To mám ale radost! To jsem šťastná! I já už budu mít své děti! I já už budu maminka!“ A Kose Bose se o svá vajíčka pečlivě starala a seděla na nich celé dny.

Jednoho dne přišla pod strom, na kterém měla Kose Bose hnízdo, liška. Chvíli okouněla a pak řekla:

„Ach, Kose Bose, když vidím, jak jsi šťastná, málem jsem zapomněla na své starosti! Ale jak bych mohla zapomenout na svoje rodiče? Přijeli ke mně na návštěvu a já jim nemám co nabídnout! Buď té dobroty a dej mi jedno své vajíčko, abych jim udělala polévku. Prosím, dej mi jen jedno jediné!“

Kosice vzduchla: „Ach, liško, vůbec se mi nechce rozloučit se s vajíčkem, ale když tak pěkně prosíš, dám ti ho. Ale jenom jedno!“

„Kose Bose, ani nevím, jak ti mám poděkovat za tvou laskavost!“ řekla liška, popadla vajíčko a pelášila do svého doupeče. Tam se začala posmívat:

„Jak je ta Kose Bose hloupá! Teď si to vajíčko pěkně sním a zítra si dojdu za kosicí pro další!“

Dalšího dne ráno běžela liška znovu k hnízdu:

„Drahá Kose Bose, mám hlavu plnou dalších problémů! Mí rodiče řekli mým sourozencům, jakou skvělou polévkou z tvého chutného vajíčka jsem je pohostila. Znovu tě prosím, milá Kose, dej mi ještě jedno vajíčko, nemám, čím bych sourozence nakrmila, umřou hladové!“

„Ach, liško, mé srdce pláče, ale jak mám nechat tvé sourozence hladové? Dam ti tedy ještě jedno vajíčko, ale opravdu poslední!“ Včera vajíčko, dneska vajíčko. A Kose Bose zůstalo v hnízdě jenom jedno.

Mazaná liška opět běžela domů, znovu se ptáčkovi posmívala a pomlouvala:

„Kose Bose, jsi ty ale opravdu pitomá kosice! Teď si pěkně sním tvé druhé vajíčko a zas budu mít plné bříško!“ A dalšího dne - co myslíte? Drzá liška šla opět za Kose Bose.

„Kose Bose, další starosti na moji hlavu! Dnes přijeli na návštěvu staří příbuzní a kamarádi! Dej mi ještě jedno vajíčko! Uvařím jím polévku, pohostím je a vyprodám domů.“

„Ale liško, to po mě nemůžeš chtít, už mi zbylo jen jedno poslední!“ zanaříkala kosice. „Když ti ho dáám,

nebudu už moci mít ptáčatka!"

„A když nedáš, přijdu zítra a místo vajíčka sním tebe!" pohrozila liška.

Kose Bose se hořce rozplakala: „Já nešťastná! Dala jsem lišce jedno i druhé vajíčko, ale ona, nena-sytná, přišla dnes znovu! Poslední vajíčko jí nemůžu dát! Ale co když mě zítra sežere? Co jen budu dělat?"

Když tu, z ničeho nic, uslyšela Kose Bose zaštěkání. Co je to? Utřela si slzy a uviděla pejska.

„Neplakej, Kose," utěšoval ji pejsek, „já ti pomůžu od té lakomé lišky. Až zítra přijde, pověz jí, že támhle za tou kupkou sena se schovala slepička, která snáší každý den čerstvá vajíčka, která jsou větší než ta tvoje. Za tím senem se schovám já a až se ke mně přiblíží, sežeru ji." Kose Bose se upokojila, když slyšela pejskova slova.

Ráno přišla liška. „Dobré ráno, Kose Bose. Vidím, že se mě dnes nebojíš. Dej mi poslední vajíčko, abych uvařila polévku pro své přátele, nebo tě sním!"

„Nic ti nedám, liško. Ale něco ti poradím. Támhle za tou kupkou sena se schovává slepička, která každý den snáší čerstvá vajíčka. Vezmi si odní!"

Liška se zaradovala a začala hrabat v kupce sena. Hrabe, hrabe a tu na ni ze sena vyskočil pejsek

a začal ji honit. Liška utíká přes pole a kopce rovnou do hustého lesa ke svému doupěti.

„Uf, už jsem v bezpečí, tentokrát jsem si zachránila kožíšek!“ pomyslela si a vběhla do doupěte. Netušila, že pejsek na ni venku číhá.

V doupěti si liška začala povídат se svýma nohami:

„Řekněte mi, milé nožičky, co jste říkaly, když vás honil ten pes?“ Nohy odpověděly: „Rychle běž, liško, utíkej!“

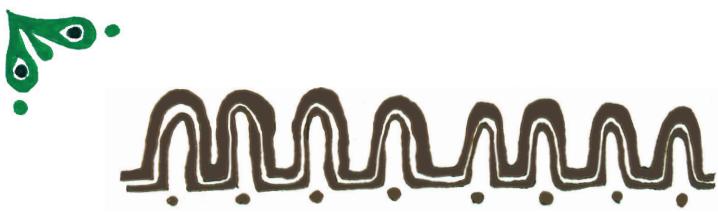
„Ach, moje nožky - rychloběžky, koupím vám bačkůrky!“ utěšila se liška.

„A co vy, milé ručičky, co jste říkaly, když vás honil pes?“ Ruce odpověděly: „Rychle běž, liško, utíkej!“ „Ach, milé ručičky šikulky! Koupím vám náramky!“ „A co ty, můj chundelatý ocásku, cos ty říkal, když tě honil ten strašný pes?“ A tu místo ocásku promluvil pejsek, který vše z venku slyšel: „Pejsku, chyť lišku za ocas a drž!“

Liška se rozlobila: „Cože? Jen počkej, ocásku, dám tě pejskovi, ať tě sežere, když jsi takový falešný!“ A liška vystrčila ocásek z doupěte ven.

Právě na to pejsek čekal. Vyskočil, popadl lišku za ocas a vytáhl ji z doupěte. Skočil na ni, zakousl se jí do krčku a roztrhal jí kožíšek. A to byl konec zlé lišky...

Имало едно време едно птиченце, което нарекли Косе Босе. Раснalo, Раснalo, докато не пораснalo.

Един ден се Косе Босе се много зарадвалo, защото в своето гнездо снесло своите първи яйчица.

„Много съм доволна! Много съм щастлива!
Вече и аз ще си имам свои дечица! И аз ще бъда майчица!” И така Косе Босе се грижела за своите яйчица и седяла на тях цели дни.

Но един ден дошла, Кума Лиса, под дървото на което имало Косето гнездо и рекла:

„Ах, като те видях толкова щастливо, за малко да забравя за своите проблеми, но как бих могла да забравя за мойте родители? Дошли са ми на гости а аз нямам с какво да ги почерпя!
Косе Босе бъди така добричка и ми дай едно от твойте яйчица, за да им сгответя супичка. Моля те дай ми само едно едничко!”

Косето въздихнало: „Ах, какво да правя,

въобще не ми се иска да се разделя с яйчицето ми, но след като така ме молиш, ще ти дам. Но само едно!"

„Косе Босе, не знам как да ти се от благодаря.“ Лисаната грабнала яйчицето и бързо тичала до своята хралупа и започнала да се подиграва на Косето:

„Колко е глупаво! Сега ще си изям това яйчице сама, а утре ще отида отново да ми даде отново!"

На следващия ден, Кума Лиса, отново отишла до гнездото и рекла:

„Ах, скъпо Коце Босе, нов проблем ми лежи на главата! Мойте родители казали на брат ми и сестра ми с колко вкусна супичка съм ги нагостила с твойто вкусно яйчице. Отново те моля, мило Коце, дай ми още едно яйчице, защото нямам с какво да ги нахраня и ще умрат от глад!"

„Ах, Кума Лисо, сърцето ми плаче, но как да оставя твоето братче и сестриче гладни? Ще ти дам още едно, но наистина за последен път, лисанке!" Вчера яйчице, днес яйчице. На Косето му останало само едно.

А хитрата лиса на отново тичала към своята хралупа и отново се подигравала и присмивала: „Ах, ти си наистина глупаво Коце Босе! Сега хубаво ще си изям яйчицето и отново ще имам пълен стомах.“ А на следващия ден - какво мислите? - отишла лакомата лисица отново за Косето и рекла:

„Ах, скъпо Коце Босе, нов проблем ми лежи на главата! Днес ме посетиха стари приятели и другари! Дай ми още едно яйчице! Ще им направя супичка ще ги на храня и ще ги изпратя вкъщи!“

„Но, Кума Лисо, не можеш от мен да поискаш това, остана ми само едно последно!“, казало Косето. „Ако ти го дам, няма да мога да си имам птиченце!“

„Ако не ми дадеш, утре ще дойда и вместо яйчице ще изям тебе!“, заплашила я лисицата.

Коце Босе се горчиво разплакало: „Аз съм нещастна! Дадох на лисицата едно и второ яйчице, но тя е ненаситна, дойде днес отново! Последното яйце не мога да ѝ дам. Но какво ако утре ме изяде? Какво да правя?“

Изведнъж Косето чуло лаене. „Какво е това?“, избърсало си очите и видяло кучето.

„Не плачи Косенце!“ - утешаваше я кучето.
„Аз ще ти помогна да се отървеш от тази лакома
лисица. Когато утре дойде кажи ѝ да отиде там
при сеното, че там се е скрила една кокошка,
която всеки ден снася пресни яйца, които са
поголям и от твоите! Там ще се скрия аз и когато
се приближи към мене ще я изям!“ Косето
Босето се успокойло, когато чуло това.

На сутринта дошла лисицата. „Добро утро,
Косе Босе. Виждам, че не се страхуваш от мен.
Дай ми последно яйчице, за да гответя супа
на своите приятели, иначе ще изям теб!“

„Кума Лисо, нищо няма да ти дам, но нещо ще
ти кажа. Там в тази купица със сено се е скрила
една кокошка, която всеки ден снася пресни
яйца. Вземи си от нея!“

Лисицата се зарадвала и започнала да рови
в сеното. Рови, рови, но изведнъж от сеното
изкочило кучето и започнало да я гони. Лиси-
цата бягала през поле, байрче и рекичка и на-
право в гъстата горичка до своята хралупа.

„Ох, вече съм в безопасност, и тази път си
отърва кожуха!“ - помислила си лисицата, но
не очаквала, че кучето души навън.

Лисицата започнала сама да си говори в своята хралупа със своите крачета: „Кажете ми, мили крачета, какво казвайте докато ви гонеше кучето?” Крачетата отговорили: „Бързо тичай, лисано, да бягаме!” „Ах, милите ми крачета, ще ви купя чехлички!

„А вие, мили мое ръчички, какво казвайте, когато ви гонеше кучето?” „Бързо тичай, лисано, да бягам!” „Ах, мили мои ръчички, ще ви купя гриннички!”

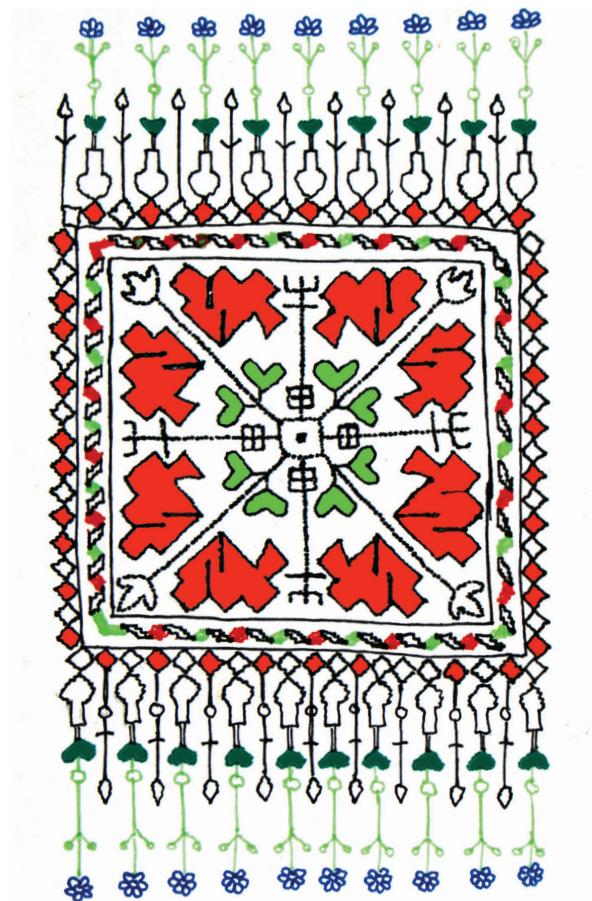
„А ти, моя рунтава опашчице, какво казваше, когато те гонеше това страшно куче?”

А сега вместо опашката проговорило кучето, което чуваше всичко отвън: „Куче, хвани лисицата за опашката и дръж!”

Лисицата се ядосала: „Какво? Само почакай, опашке, да те дам на кучето да те изяде, след като си такава предателка!” И лисицата показвала опашката извън хралупата.

Точно това чакаше кучето. Скочило, хванало лисицата за опашката и я издърпало извън хралупата. Скочило върху нея, загризало я за врата и ѝ разкъсало кожуха. А това е края на злата кума лиса...

Autoři projektu:

Petra Holubářová, Lucie Machová

Převyprávění pohádky:

Sonya Terzieva

Grafický koncept:

Michaela Časková

Ilustrace a grafické zpracování:

Jakub Dluhosch

InBáze, z. s.

2019

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
OP Praha – pól růstu ČR

Městská knihovna v Praze

INBÁZE

